

Bidstond Hebreeën 3:1-6

Graag wil ik met u verder nadenken over de brief aan de Hebreeën. Een vorige keer heb ik u al verteld dat de Hebreeën Joodse mensen zijn die tot geloof zijn gekomen in de Here Jezus, maar die nu vanwege de onderdrukking door hun volksgenoten, weer geneigd zijn terug te gaan naar het Jodendom. De schrijver van de brief, we weten niet wie hij is, sommigen menen Paulus, gaat nu z'n Joodse lezers duidelijk maken hoe uniek de Here Jezus Christus is. En daarom heeft hij in het eerste hoofdstuk al duidelijk gemaakt dat het spreken van God door de oudtestamentische profeten in geen verhouding staat tot het spreken van God door Zijn Zoon. Hij noemt Jezus de afdruk van het wezen van God. Niemand heeft ooit zo duidelijk God weerspiegelt als Jezus dat heeft gedaan.

Vervolgens maakt de schrijver duidelijk dat Jezus de schepper van de wereld is, die bovendien de reiniging van de zonden tot stand heeft gebracht. Hij schetst Jezus als iemand die tijdens Zijn aardse leven beneden de engelen is gesteld, maar daarna met heerlijkheid en eer bekroond is geworden door Zijn overwinning over de dood. In de laatste verzen wordt Hij aangeduid als onze hogepriester, iemand die in alle opzichten aan ons gelijk geworden is, die dezelfde verzoeken als wij heeft meegemaakt (ook 4:15) en ons daardoor te hulp kan komen.

In het derde hoofdstuk wil de schrijver duidelijk maken dat Jezus groter is dan Mozes. En dat doet hij niet voor niets. In het Jodendom is Mozes altijd bijzonder belangrijk geweest. Mozes was de man die de tien geboden van God had ontvangen. Hij sprak met God van aangezicht tot aangezicht. Toen Hij van de berg kwam met de stenen tafelen straalde zijn gezicht als dat van een engel. Geen wonder dat men, als men het over de Thora had, dan simpelweg sprak over Mozes. Hoe vaak kwam men niet bij Jezus met een vraag: Heeft Mozes niet gezegd.... en dan kwam er een citaat uit een van de 5 boeken van Mozes. Toen Jezus zichzelf aan de Emmaüsgangers bekend maakte legde Hij de Schriften aan hen uit en dan staat er: Hij begon bij Mozes en bij al de profeten (Luk.24). Mozes nam een prominente plaats in onder de Joden.

En nu wil de schrijver van de brief duidelijk maken dat Jezus groter, belangrijker is, dan deze Mozes, die voor zijn Joodse lezers zo ontzettend belangrijk is.

De schrijver begint met een oproep het oog te richten op Jezus de apostel en hogepriester van onze belijdenis. Onze tekst begint met het woordje 'daarom'. Waarom moeten ze het oog op Jezus richten? Omdat Jezus zo groot is als de schrijver heeft omschreven in de eerste twee hoofdstukken van de brief, daarom. En dan noemt de schrijver deze Hebreeën 'heilige broeders'. Ondanks het feit dat de lezers dreigen af te vallen van het geloof worden ze heilige broeders genoemd. Het woord 'heilig' betekent 'apart gezet voor God'. In de bijbel worden gelovigen heiligen genoemd. Wij vinden dat vaak een beetje moeilijk, omdat wij onszelf niet zo heilig vinden. We berusten makkelijker in het feit dat we zondaar zijn, dan dat we accepteren dat de bijbel ons heilig noemt. En toch is dat een feit. Gelovigen zijn in de bijbel heiligen en ongelovigen worden zondaars genoemd. God ziet u zo en of u dat ook zo ervaart doet daar niets aan af. De NBV heeft trouwens 'broeders en zusters' in plaats van alleen broeders. Dit is op zich wel terecht. Het Griekse woord adelphoi vat mannen en vrouwen samen. Wij kennen dat in het Nederlands ook wel. Als wij het hebben over de leraren van school, een mannelijk woord, kunnen de leraressen inbegrepen zijn. Vervolgens worden de lezers deelgenoten aan de hemelse roeping genoemd. Dat wil zeggen dat God ons heeft geroepen tot een hemelse bestemming en wie gelooft heeft daar deel aan gekregen. Misschien wel goed om even tot u te laten doordringen hoe de bijbel over u spreekt. U bent heilig...., en u bent geroepen tot een hemelse bestemming. Dat is niet niks!

Het is opmerkelijk dat Jezus hier een apostel genoemd wordt. Voor zover ik weet is dit de enige plaats in de bijbel waar Jezus zo genoemd wordt. Het woord apostel betekent 'gezondene' of 'afgezant'. Hoewel Jezus zichzelf nergens apostel noemt, beschouwde Hij zichzelf wel als een gezondene. Denk maar aan het Hogepriesterlijk gebed in Joh. 17: *Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb ook Ik hen gezonden in de wereld (18)*. Ook noemt de schrijver Jezus opnieuw Hogepriester. In het vorige hoofdstuk 2:17 deed hij dat ook al. Daar geeft hij de reden er bij. Hij wordt hogepriester genoemd omdat Hij de zonden van het volk heeft verzoend. Jezus heeft eens en voor altijd Zichzelf geofferd aan het kruis. Tenslotte wordt Jezus de apostel en hogepriester 'onzer belijdenis' genoemd. Deze belijdenis slaat op de geloofsleer waar de Hebreeën aan vast moeten houden, de inhoud van het Evangelie van Jezus Christus. Zo staat dat ook in het 10^e hoofdstuk: *laten wij de belijdenis van hetgeen wij hopen onwankelbaar vasthouden...*

En wat maakt nu dat Jezus meer eer waard is dan Mozes? Er zijn grote overeenkomsten tussen Mozes en Jezus. Mozes mocht dienen in het huis van Israel. Hij mocht als dienaar Gods woord, de Thora, doorgeven. Hij mocht het volk leiden. Maar Jezus diende niet in het huis Israel, maar Hij mocht heersen over het huis, de gemeente, bestaande uit Joden en heidenen. Mozes maakt deel uit van het huis, maar Jezus staat er boven. En dat geeft Jezus een totaal andere positie dan Mozes. Mozes maakt als het ware deel uit van het bouwwerk terwijl Jezus de bouwmeester is.

En van dat huis, dat huis waarvan Jezus de bouwmeester is, mogen wij ook deel uit maken. Maar er is wel een voorwaarde: dan moeten we tot het einde vasthouden aan de vrijmoedigheid en de hoop waarin wij roemen. Voor de Joodse lezers betekende dat, dat ze niet moesten terugvallen in de oude traditie waar Mozes belangrijker was dan Jezus.

Voor hen en voor ons geldt dat we dankzij het offer van de Here Jezus met vrijmoedigheid tot God mogen naderen en dankzij de zekerheid van de opstanding uit de dood mogen wij vasthouden aan de hoopvolle toekomst die God voor z'n kinderen heeft weggelegd. Ja op die hoop mogen we roemen, zegt onze tekst. Roemen is zo iets als 'met trots over spreken'. Je kunt met trots spreken over je kinderen die geslaagd zijn, of over je goede baan. Dat doen we allemaal. Die dingen zijn aantoonbaar. Maar nu wordt gezegd dat we mogen roemen op iets wat we hopen. Dat is wat lastiger. Al zijn we innerlijk overtuigd dat God bestaat en dat we dankzij de Here Jezus eeuwig leven hebben, het is en blijft 'de zekerheid van iets wat we niet zien'. En toch mogen we daar met trots over spreken. Jezus komt terug, en allen die geloven mogen zeker zijn van de lichamelijke opstanding. Zo zullen we dan altijd met de Here zijn. Die hoop moesten de Hebreëen vasthouden. Die hoop mogen wij vasthouden, tot het einde, tot de dag van Christus. Want op die dag zal elke knie zich buigen voor Jezus Christus. En dat maakt hem groter dan alle engelen en Mozes samen.

Amen